

Show me the money!

Crowd funding

- lad familie, venner og kolleger betale for din forskning

Crowd funding s. 3-5

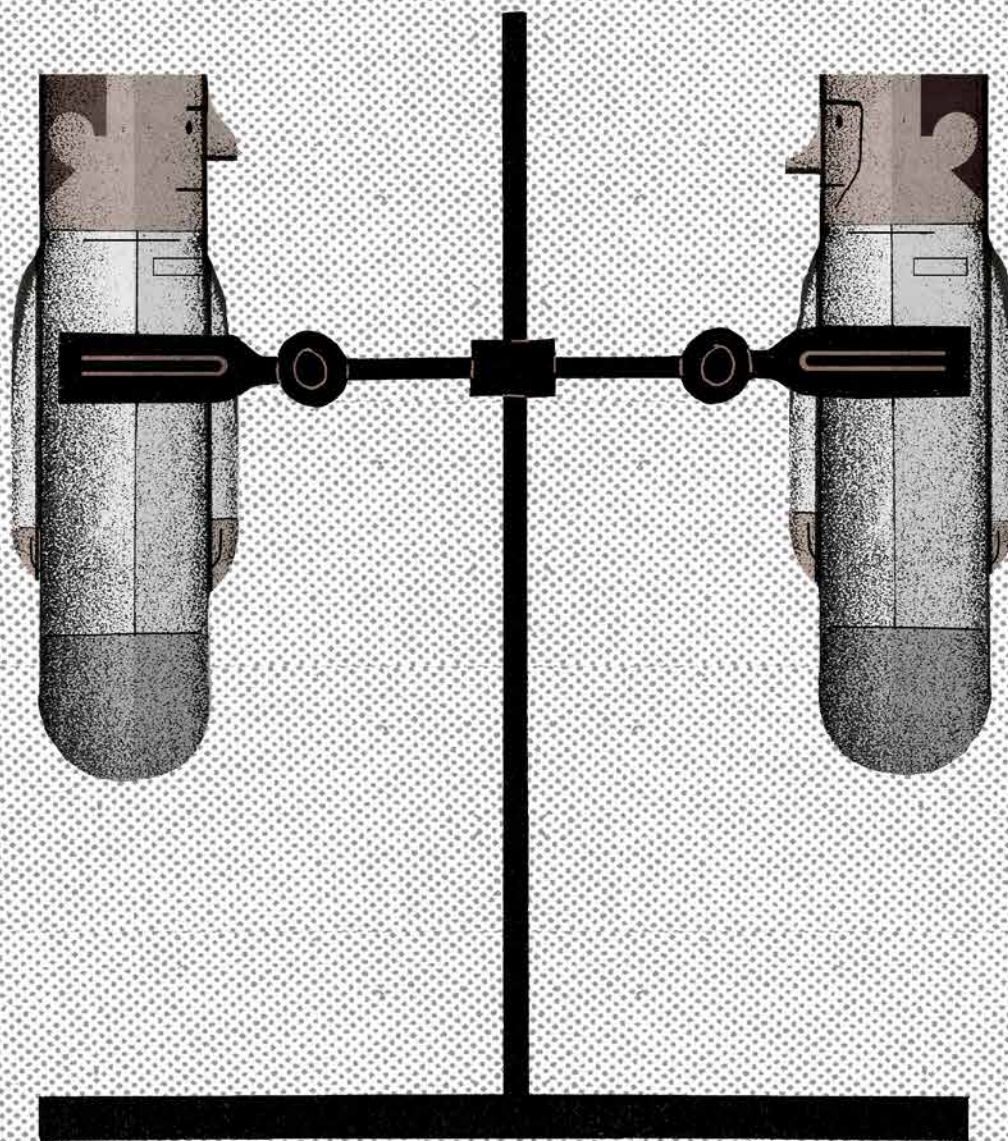
#2

juni
2013

OMNIBUS

Aarhus Universitets avis

#2, årgang 1
juni 2013
omnibus.au.dk

**Forskere for forskellige:
*Institut delt i to afdelinger***

side **11**

Studerende og ansatte siger farvel til rektor med en karakteristisk af hans styrker og svagheder, og rektor selv får det sidste ord.

Du skal turde udfordre konventionerne, lyder opfordringen fra Helen Sword, der har studeret akademiske skrivevaner.

Hvordan er det at lande i Foulum, når man kommer fra en by med godt fem millioner indbyggere? Mød ph.d.-studerende Siwi Gayatri fra Indonesien.

læs i dette nummer:

- Show me the money!** side 3-5
– mød to AU-forskere, der benytter sig af crowdfunding. Er det også en mulighed for dig?
- Kom til Herning, Østergaard** side 6-7
– tættere kontakt til erhvervslivet? Vi er allerede meget tætte.
- DVIP – en medarbejdergruppe i udvikling eller afvikling?** side 8-9
– for få år siden var de 150, nu er der under 75 DVIP'er tilbage på Institut for Erhvervs kommunikation.
- Noter** side 10
- For forskellige til ét samlet institut** side 11-13
– dekan Brian Bech Nielsen har besluttet at dele Institut for Bioscience op i to afdelinger.
- »Ja, anledningen er brevet, men det er ikke baggrunden for beslutningen«** side 14
– det ville være pligtforsømmelse ikke at reagere, slår dekan fast.
- Noter** side 15
- En visionær mand – med en selektiv høreelse** side 16-17
– portræt af AU's afgående rektor, tegnet af studerende og ansatte
- Skriv som de bedste og mest produktive skribenter** side 18-19
– Helen Sword har studeret skrivevanerne hos 100 forskere med en talentfuld og produktiv pen – og deler ud af de gode tips.
- Hvad skal du i sommer, Sommer?** side 20-21
– og hvad med dig, Vinter?
- »Jeg vil være en rigtig forsker«** side 22-23
– en dag med ph.d.-studerende Siwi Gayatri fra Institut for Husdyrvidenskab i Foulum.

kolofon

omnibus.au.dk

Omnibus udgives af Aarhus Universitet seks gange om året til universitetets studerende og ansatte. Omnibus har redaktionel frihed og redigeres uafhængigt af særinteresser hos nogen gruppe ved Aarhus Universitet.

Redaktionen

Vi modtager meget gerne input. Ring, skriv, eller kig forbi redaktionen:

Omnibus
Fuglesangs Allé 4,
bygning D (2623), lokale D2a
8210 Aarhus V
Telefon: 8715 3619
Mail: omnibus@au.dk

Lotte Bilberg,
ansvarshavende redaktør
Telefon: 8715 3619
Mobil: 5133 5344
Mail: cbra@adm.au.dk

Marie Groth Andersen,
journalist
Telefon: 8715 3058
Mobil: 5133 5053
Mail: mga@adm.au.dk

Foto

Lars Kruse, fotograf
lk@adm.au.dk

Jesper Rais, fotograf
jbra@adm.au.dk

Lise Balsby, fotografelev
lba@adm.au.dk

Anders Trærup, fotografelev
avt@adm.au.dk

Grafik og layout

Astrid Friis Reitzel, grafisk designer
afr@adm.au.dk

Korrektur

Charlotte Boel,
kommunikationsmedarbejder
cbo@adm.au.dk

Oversættelse

Nicholas Wrigley, oversætter, ekstern lektor
engnw@hum.au.dk

Produktion
vahle*nikolaisen

Oplag
15.000

ISSN 2245-9456

Distribution

Intern post på Aarhus Universitet. Den nyeste udgave af *Omnibus* kan findes i standere og kantine overalt på universitetet.

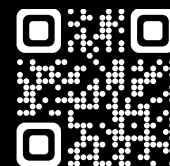
Annoncer

Telefon: 8715 3619
Mail: omnibus@au.dk

In English, please!

Omnibus is published in English as a web-based newspaper.

Just scan the code with your smartphone if you'd like to read the newspaper in English.

You can also find the English version at omnibus.au.dk/en

Show me the money!

FORSKNINGSSTØTTE Medicinstuderende Niels Okkels er blandt de første i Danmark, der benytter sig af *crowd funding* til at finansiere forskning. En metode, han mener kan være med til at gøre op med den mere old school-forskerkultur, hvor man bygger barrierer op omkring sin forskning.

af Marie Groth Andersen
foto: Lise Balsby

6 5.460 dollars på 90 dage. Det er målet for medicinstuderende Niels Okkels, der beder folk som dig og mig om penge til finansiering af et nyt forskningsprojekt. Crowd funding er velkendt inden for kulturverdenen og som forretningsmodel, og i USA anvendes metoden også til at rejse midler til forskning. Herhjemme er medicin-

studerende Niels Okkels dog blandt de første, der bruger metoden til at finansiere et forskningsprojekt.

Han læser medicin på 11. semester, har deltaget i flere forskningsprojekter og vil nu, sammen med den øvrige forskningsgruppe, som tæller forskere fra AU, University of Cambridge, Columbia University og UCLA, undersøge, om forandringer i hjernen, for eksempel som følge af psykisk sygdom, kan ændre immunsystemet og føre til immunrelaterede sygdomme som psoriasis eller Crohns sygdom. Dertil skal forskerne bruge 65.460 dollars, og

de håber, at borgere såvel som organisationer og virksomheder vil give et bidrag.

Alt eller intet

»Vi forsøger at få hele projektet finansieret via crowd funding, men søger også ad de traditionelle veje. Reglerne hos Microryza (det crowd funding-site, som Niels Okkels benytter, red.) er sådan, at hvis man ikke får alle pengene i hus, så frafalder alle donationerne. Det er alt eller intet. Donationerne er indtil videre bare lovning på beløb, som udbetales, hvis man når sit mål,«

forklarer han og erkender, at der stadig er langt til målet.

»Men selv hvis vi ikke får penge hjem, så har det været en succes, fordi vi har skabt opmærksomhed om et koncept, som jeg tror kan ændre den måde, vi tænker på forskningsfinansiering, og gøre forskningsmiljøerne mere innovative og dynamiske.«

Oplagt for unge forskere

For unge forskere er metoden oplagt, mener Niels Okkels.

»Normalt gives forskningsmidler til garvede forskere, der har et langt

» CV og et langt skæg, og det er svært for unge som mig at indgå i konkurrencen om midlerne.«

»Crowd funding er en hurtig og nem måde at søge penge på, så idéer vil hurtigt kunne igangsættes. På sigt tror jeg, den måde at finansiere forskning på vil give større opdagelser.«

Leverpostej og Jamie Oliver

Crowd funding-platforme lægger typisk op til åbenhed omkring projekterne. Man skal som forsker præsentere sit projekt online og også gerne holde donorerne opdateret løbende. Derudover lægges der også op til, at resultaterne publiceres i Open Access-tidsskrifter. For nogle forskere er det grænseoverskridende, men Niels Okkels støtter idéen.

»Det er en god udvikling, og det føles rigtigt, at de forskningsresultater, som finansieres af befolkningen, kan komme direkte ud til befolkningen og ikke læses i tidsskrifter, som man skal købe sig adgang til.«

Åbenhed er vejen frem, mener den unge forsker.

»Min farmor laver en rigtig god leverpostej, som er kendt i hele familien, men det er ikke til at vride opskriften ud af hende. På en måde er hun for mig et billede på den mere gammeldags forskerkultur, der bygger barrierer op omkring de-

res forskning. Hvor langt var Jamie Oliver nået, hvis han havde holdt sine opskrifter for sig selv? Idéer skal spredes.«

Crowd funding kan kritiseres for at favorisere forskning, som er let at formidle og let at relatere til. Det anerkender Niels Okkels, men understreger, at så må man som forsker stramme sig endnu mere an i forhold til formidlingen af sin forskning. Det er i øvrigt en af hans personlige kæphest.

»Min vision er, at mere forskning skal formidles til de brede masser, end det er tilfældet i dag.«

Og hvordan går det så med at indsamle de 65.460 dollars? Ved avisens deadline havde Niels Okkels indsamlet 1.143 dollars, svarende til knap to procent af det fulde beløb med 27 dage til at få resten i hus.

»Jeg har fået at vide, at crowd funding er lidt ligesom et maraton, man skal blive ved til det sidste,« lyder det fra Niels Okkels.

Læs mere om forskningsprojektet her: microryza.com/projects/the-mind-and-the-immune-system

”

Hvor langt var Jamie Oliver nået, hvis han havde holdt sine opskrifter for sig selv? Idéer skal spredes.

Niels Okkels,
medicinstuderende

hvad er crowd funding?

Crowd funding betyder, at almindelige mennesker på lige fod med virksomheder og organisationer kan støtte f.eks. kulturprodukter, velgørenhedsprojekter, forretningsidéer og nu altså også forskning gennem direkte donationer af små eller større beløb. Der er tale om en slags offentlig fundraising.

Crowd funding er udbredt inden for kulturverdenen og er blandt andet med til at

finansiere bøger, musikudgivelser og film. Det er også meget brugt til finansiering af forretningsidéer og projekter – se for eksempel www.kickstarter.com.

Der findes forskellige platforme på nettet til crowd funding af forskning, for eksempel www.petridish.org eller www.microryza.com. Her kan man som forsker præsentere sit projekt, og folk kan donere penge via sitet.

Crowd funding er bedst til mindre projekter

NY MULIGHED

Metoden egner sig især til anvendelsesorienteret forskning, der er let at formidle, vurderer Forskningsstøtteenheden på AU.

af Marie Groth Andersen

Crowd funding er et relativt nyt fænomen inden for forskningsverden, derfor har Forskningsstøtteenheden på AU ikke stor erfaring inden for feltet og vil som sådan hverken blåstempe eller afvise metoden. Men teamleder Jakob D. Sørensen og fundraiser Marianne Jensby Nielsen har snust lidt til tendensen og ser både muligheder og begrænsninger.

»Vi vurderer nok, at metoden egner sig mindre til det typiske grundforskningsprojekt, hvor perspektiverne for anvendelse kan være svære at se. For hvis man skal have held med crowd funding, skal lægmand umiddelbart kunne forstå

og relatere til forskningsprojektet. Dermed tilgodeser crowd funding en bestemt type forskning og en bestemt type forskere,« fortæller Jakob D. Sørensen og berører derved et af de mulige etiske dilemmaer ved crowd funding.

Småpenge

Metoden egner sig nok bedst til mindre forskningsprojekter, vurderer Jakob D. Sørensen.

»Det har indtil videre været svært at mobilisere større beløb gennem crowd funding. Det, vi ser nu, er typisk projekter, hvor der søges omkring 15.000 kroner, og det må siges at være småpenge i forskningsstøttesammenhæng. For at sætte det i perspektiv administrerer AU årligt forskningsmidler i størrelsesordenen 1,4 milliarder kroner. Og

EU's kommende rammeprogram for forskning, Horizon 2020, deler 70-80 milliarder euro ud i perioden 2014-20.«

»For nogle forskningsgrene, som traditionelt har svært ved at finde penge gennem de traditionelle kanaler, kan det her dog være en ny mulighed, men det kræver, at man kan sælge sin idé,« understreger Jakob D. Sørensen.

Formidling er en kerneopgave

Netop formidling spiller en væsentlig rolle ved crowd funding, hvor det er op til forskeren at sørge for at mobilisere sit netværk for at få idéen spredt.

»Det er en formidlingsøvelse i langt højere grad end ved de forskningsstøtteprogrammer, vi normalt opererer med. Man skal se det som en kerneopgave at formidle og være

»Hjælp mig med at redde liv«

Jordemoder og ph.d.-studerende Christina Marie Braüner har indsamlet halvdelen af midlerne til et feltstudium i Ghana via crowd funding.

Jordemoder og ph.d.-studerende Christina Marie Braüner forsøger at skaffe penge til sit næste feltstudium i Afrika gennem crowd funding.

af Marie Groth Andersen
foto: privat

Risikoen for at dø af blødninger i forbindelse med en graviditet eller fødsel er 50 gange højere i Afrika syd for Sahara end i mere udviklede lande. Den triste statistik vil jordemoder og ph.d.-studerende Christina Marie Braüner hjælpe med at knække. Derfor vil hun til Ghana for at teste, om noget så simpelt som en app til smartphones kan hjælpe med at nedbringe dødeligheden blandt fødende kvinder i u-lande.

»Appen er udviklet af Maternity Worldwide og består af forskellige animerede videoer, der træner jordemødre i forskellige gynækologiske

håndgreb, brug af medicin, og hvordan man sætter drop. Det er en billig måde at træne jordemødre på, og vi har god grund til at tro, at det virker. Et pilotstudie fra Kenya viser, at videtræning af jordemødre kan være mindst lige så effektiv som et kursus, der er langt dyrere og mere besværligt at arrangere,« forklarer hun.

»Mit projekt egner sig godt til crowd funding, fordi det handler om et emne, der umiddelbart appellerer til folk, og som er let at forstå for udenforstående.«

Hun har tidligere forsøgt sig med crowd funding i mindre skala og har gode erfaringer med metoden.

»Det er en god øvelse i at fortælle om sin forskning i et sprog, som venner og familie kan forstå. Samtidig får man umiddelbar feedback på sit projekt, og jeg har også oplevet, at en

læge fra Nigeria, som har stor erfaring på området, har budt ind med sin erfaring. Derudover er det meget motiverende at følge med i, hvor mange procent af de nødvendige midler jeg har rejst,« fortæller hun.

På crowd funding-sitet, som hun benytter, udbetales donationerne løbende til forskeren. Hun har nu indsamlet 2.410 dollars af de 4.755 dollars, der er målet, og hun fortsætter med at søge, indtil midlerne er på plads. Hvis alt går efter planen, rejser hun til Ghana til efteråret.

Læs mere om projektet her:
gofundme.com/christinabrauner

”

Det er meget motiverende at følge med i, hvor mange procent af de nødvendige midler jeg har rejst.

Christina Marie Braüner,
jordemoder og ph.d.-studerende

villig til at opdatere løbende. Dem, der donerer, skal kunne følge med i projektet,« forklarer Jakob D. Sørensen.

Gråzoner

Fordi der er tale om en så ny tendens, er der også visse gråzoner, som man må forholde sig til både som forsker og som donor.

»Andre kan i princippet stjæle din idé, når du præsenterer den på en hjemmeside, men du styrer naturligvis selv, hvor detaljeret du vil beskrive projekt og metode,« indleder Jakob D. Sørensen.

Det kan også være en udfordring for donorerne at vurdere forskningskvaliteten.

»Selvom projekterne, som al anden forskning, altid bliver bedømt via

”

Det kræver, at man kan sælge sin idé.

Jakob D. Sørensen,
teamleder hos Forskningsstøtteenheden på AU

universiteternes sædvanlige procedurer, kan det være et problem, at bedømmelsen af projektets kvalitet og

dokumentationen af forskerens kompetence ikke nødvendigvis er synlig eller forståelig for donorerne.«

gode råd, hvis du overvejer crowd funding

- Ved små projekter kan man med fordel aktivere sit eget netværk via blogs, Facebook og Twitter.
- Ved større projekter kan det være en hjælp at alliere sig med en interesseorganisation som for eksempel en patientforening.
- Man skal ikke undervurdere formidlingsdelen, den er alfa og omega for at få succes med crowd funding.
- Projekter, der appellerer til følelserne og er umiddelbart anvendelsesorienterede, har muligvis lettere ved at mobilisere donorer end de mere komplekse projekter.

Kilde: Forskningsstøtteenheden på AU

Gennem det meste af sin cand.merc.-uddannelse har Christian Ebbesen brugt 1-2 dage om ugen i konsulentvirksomheden Innohow. Det er fedt at prøve de ting, han lærer på uddannelsen, af i praksis, mener han.

Kom til Herning, Østergaard

VIDENUDVEKSLING Uddannelsesminister Morten Østergaard kritiserede for nyligt universiteterne for ikke at være rettet nok mod det private arbejdsmarked. Men hos AU Herning preller kritikken af, for her får 80 procent af dimittenderne job i det private, og uddannelsesministeren er mere end velkommen til at opleve succesen ved selvsyn.

af Marie Groth Andersen
fotos: Lars Kruse

To dage om ugen skifter cand. polyt.-studerende Kasper Skou Andersen og cand.merc.-studerende Christian Ebbesen forelæsninger og holdundervisning på AU Herning ud med frivilligt arbejde hos to private virksomheder. De har begge valgt at benytte sig af den mentorvirksomhedsordning, som AU Herning gennem en årrække har tilbudt på de to kandidatuddannelser. Her kobles de studerende med en virksomhed, som de er hos 1-2 dage om ugen, og dermed får de mulighed for løbende afprøve teori i praksis. Begge er enige om, at den vekselvirkning er god.

»Det er jo begrænset, hvor meget man kan lære af at sidde og læse i en bog. Her lærer man en teori og prøver den af i praksis, så man får en oplevelse knyttet til læringen, det fungerer godt,« siger Christian Ebbesen, der er tilknyttet konsulentvirksomheden Innohow, som i

øvrigt er startet af en tidligere studerende fra AU Herning.

»Det giver også nogle spændende diskussioner i klassen, fordi vi hver især bringer erfaringer i spil fra de virksomheder, vi er tilknyttet,« supplerer Kasper Skou Andersen, der er i mentorforløb hos Zystm A/S, der laver indretnings- og logistikløsninger til hospitaler og laboratorier.

Det private gafler dimittenderne

De to studerende håber, at den erhvervs erfaring, som de på den måde sikrer sig sideløbende med studierne, kan gøre det lettere at få job, og instituttets statistik støtter op om det håb.

»80 procent af vores studerende får job på det private arbejdsmarked,« fortæller institutleder Michael Goodsite. Hemmeligheden bag det tal er, at instituttet prioriterer kontakten med erhvervslivet, særligt det lokale erhvervsliv, meget højt.

»Hundrede procent af vores studerende er i kontakt med det private erhvervsliv i løbet af deres uddannelse,« fortæller Michael Goodsite.

Derfor preller Morten Østergaards kritik af universiteternes evne

til at uddanne kandidater til det private arbejdsmarked også af på institutledelsen i AU Herning.

»Faktisk har vi lige det omvendte problem. De private virksomheder gafler hovedparten af vores studerende, så her kan de offentlige arbejdsgivere have svært ved at få de kandidater, de har brug for,« siger Michael Goodsite.

Tæt samarbejde med lokalt erhvervsliv

Mentorvirksomhedsordningen er blot én af de måder, som studerende i AU Herning kan komme i kontakt med erhvervslivet på i løbet af deres uddannelse. Praktikforløb er også en mulighed, ligesom de studerende opfordres til at bruge virksomheder som cases i deres opgaver. Og som noget nyt samarbejder AU Herning nu også med kommuner om flerårige udviklingsprocesser i erhvervslivet med afsæt i strategiske fokusområder.

Erhvervslivet støtter denne brobygning, også økonomisk. Mentorvirksomhedsordningen får midler fra fem kommuner, Region Midtjylland og Erhvervsrådet Herning &

At få en pause fra skolebænken hver uge gør, at undervisningsforløbene ikke virker så intense, fortæller cand. polyt.-studerende Kasper Skou Andersen, der benytter sig af AU Hernings mentorvirksomhedsordning.

”

Hundrede procent af vores studerende er i kontakt med det private erhvervsliv i løbet af deres uddannelse.

Michael Goodsite,
instituteder

Ikast-Brande, fortæller chefkonsulent for videnukveksling Anna Katrine Bruun.

»Vi ser det i høj grad som vores opgave at være med til at skabe viden og vækst i lokale virksomheder. Vi ligger i en ikke så videntung del af landet, og det kan altså være svært at trække dimittender fra Aarhus til Ringkøbing. Broen skal bygges allerede i løbet af studietiden, og vi kan se, at det virker.«

En model for alle?

»Hvis Morten Østergaard vil kigge nærmere på, hvad vi gør her, så viser vi gerne rundt. Og den invitation gælder også alle andre,« pointerer Anna Katrine Bruun.

Men er AU Hernings succes med at bygge bro mellem det private erhvervsliv og instituttet så lige til at kopiere for andre institutter og uddannelsesinstitutioner? Måske, lyder det fra Michael Goodsite, hvis det giver mening.

»Vi er jo en del af School of Business and Social Sciences, så her giver det god mening. Men for andre institutter giver det ikke nødvendigvis mening at have så tæt kontakt med erhvervslivet.«

Og det er netop hans pointe – og hans kritik af Morten Østergaards udmelding. Der er ikke kun én rigtig måde at gøre tingene på, ikke på et universitet.

Gør op med gammeldags kultur

Anna Katrine Bruun mener dog, at der nogle steder i universitetsverden hersker en gammeldags kultur, hvor det betragtes som ufint at interagere for meget med det private erhvervsliv.

»Den gør vi op med. Men vi slækker ikke på de akademiske krav, vi bringer bare motivationen ind.«

Både Kasper Skou Andersen og Christian Ebbesen føler da også, de har lært mere, end de ville have kunnet læse sig til.

»Jeg har fået mere selvtillid fagligt, fordi jeg er vant til at omgås kunder og er vant til at tale med ledere. Det bruger jeg lige nu i forbindelse med min kandidatopgave, hvor jeg interviewer en række afdelingsledere,« fortæller Christian Ebbesen, og fortsætter:

»Jeg har været med i alle mulige typer opgaver, jeg har blandt andet været med til at lægge virksomhedens strategi og været med til at designe vores produktkatalog.«

Kasper Skou Andersen har heller ikke gemt sig bag skrivebordet i sin virksomhed.

»En normal uge kan for eksempel handle om at tage fat i en problemstilling, screene den, se på alternativer og anbefale en mulig løsning til ledelsen,« fortæller han.

Samspillet mellem virksomhed og uddannelse kan dog give anledning til dilemmaer for de studerende, fortæller han.

»Mentorvirksomheden ønsker konkret input og lægger mindre vægt på teori, mens skolen har meget fokus på teori og lægger mindre vægt på, hvad virksomheden får ud af det. Så det er lidt et paradoks at skulle tilfredsstillе begge interesser, for man vil jo ikke skuffe nogen af dem, da begge har stor indflydelse på ens fremtid.«

Anerkend det, vi kan

NYE MÅL Hvis Morten Østergaard vil skabe større interaktion mellem erhvervslivet og universitetet, så skal han skabe mål, der anerkender denne videnukveksling i videre udstrækning end i dag, mener Michael Goodsite, instituteder AU Herning.

af Marie Groth Andersen

»Universitetets kerneopgaver er forskning, uddannelse, talentudvikling og videnukveksling. AU Herning er rigtig stærk på videnukveksling, men vi måles på de samme ting, som den mere klassiske del af universitetet primært måles på, forskning og uddannelse, fordi vi ikke har kvantificerbare mål for videnukveksling.«

Han understreger, at instituttet naturligvis har dygtige forskere og uddannelser af høj kvalitet, men han savner især en anerkendelse af, at instituttet har succes med netop at bygge bro mellem forskning, uddannelse og erhvervsliv.

»Vi er gode, nogle af de bedste i Danmark, til videnukveksling med det private erhvervsliv, men vi bliver primært målt på nogle helt andre parametre, og jeg er bange for, at man bliver det, man bliver målt på.«

Samfundet har netop brug for en forskningsmæssig bredde, der spænder lige fra grundforskning til anvendelsesorienteret forskning, mener Goodsite. Hans opfordring til uddannelsesministeren er derfor:

»Vi skal udvikle mål, så medarbejdere, der er dygtige til videnukveksling, anerkendes på samme måde som en forsker, der publicerer i internationale tidsskrifter som *Nature*.«

Michael Goodsite fortsætter:

»Jeg oplever et fokus på forskeres bibliometriske indikatorer, og hvem der får store, internationale bevillinger. Men ingen spørger til den forsker eller underviser, der hjælper en studerende med at oprette et firma, der nu har flere ansatte og en omsætning på flere millioner.«

Michael Goodsite foreslår, at ministeren nedsætter et udvalg med repræsentanter fra både universiteter og erhvervsliv, der kan komme med anbefalinger om målbare indikatorer og karriereveje. Institutederen har da også et bud på et parameter:

»En idé kunne være at måle på det antal firmaer, som studerende har været med til at starte, og som har vist sig at være levedygtige efter tre år.«

omnibus.au.dk

Enig?

Har Morten Østergaard ret i, at universiteterne ikke er gode nok til at uddanne kandidater til det private arbejdsmarked – eller er den kritik helt ude i hampen? Giv din mening til kende på **omnibus.au.dk** – du kan både lægge en kommentar under denne artikel og oprette dit helt eget debatindlæg på »Ordet er frit«.

DVIP

– en medarbejdergruppe i udvikling eller afvikling?

VILKÅR Gruppen af eksterne lektorer og undervisningsassistenter er på få år halveret på Institut for Erhvervskommunikation, og udviklingen ser ud til at fortsætte i kølvandet på kravet om forskningsbaseret undervisning. Gruppen efterlyser derfor bedre muligheder for at indgå i forskningsaktiviteter på instituttet.

af Marie Groth Andersen

For få år siden var de 150, nu tæller gruppen af deltidsansatte eksterne lektorer og undervisningsassistenter (DVIP) færre end 75 medlemmer på Institut for Erhvervskommunikation. Gruppens faldende mandtal sker dels som følge af Rigsrevisionens krav om større forskningsdækning i undervisningen på landets universiteter, dels som følge af BSS's målsætning om at opnå den såkaldte Triple Crown-akkreditering, som gives til verdens forende business schools.

»Ved et akkrediteringsbesøg i 2011 blev der peget på det faktum, at vi har mange løstansatte uden forskningsforpligtelse, så forskningsdækningen er noget, vi skal være opmærksomme på,« forklarer Christa Thomsen, institutleder ved Institut for Erhvervskommunikation.

Det får ikke alene betydning for mængden af DVIP'er, men også for, hvem instituttet vil satse på fremover.

»De eksterne undervisere, som vi prioriterer og rekrutterer, har som udgangspunkt tilknytning til erhvervslivet. Det betyder, at de har deres primære beskæftigelse andetsteds end på universitetet, og at de derfor bidrager med praksiserfaring,« siger Christa Thomsen.

Dermed ser mulighederne for i fremtiden at være tilknyttet universitetet sorte ud for den del af DVIP'erne, der henter størstedelen af deres indtægt som deltidsansatte på AU.

Anerkend indsatsen

Jette Eriksen-Benrós, der er repræsentant i det lokale samarbejdsudvalg (LSU) for gruppen af DVIP'er på instituttet, udtrykker forståelse for den udvikling. Men medarbejderne og deres undervisningskvalifikationer må man ikke bare smide ud med badevandet, mener hun.

»Man kan ikke tale mod forskningsbaseret undervisning, det må jo være målet på et universitet, og det er heller ikke et mål i sig selv, at vi skal forblive en stor gruppe. Men universitetet og instituttet har et ansvar for den gruppe medarbejdere, man har trukket på i mange år.«

»DVIP-stillinger må ikke være en slutkategori, målet må være fastansættelser. Det kan være som ekstern lektor, eller det kan være ansættelse i ordinære stillinger. Midlet kan være ad hoc-ansættelse som videnskabelig assistent eller ved at fremme muligheden for at gå videre i et ph.d.-forløb,« mener Jette Eriksen-Benrós.

For DVIP'er, der ikke trækker på praksiserfaring i kraft af en tilknytning til for eksempel det private erhvervsliv, vil det give mulighed for at få større forankring i forskningen.

Ny personalepolitik

Jette Eriksen-Benrós har blandt andet forsøgt at arbejde for den sag i forbindelse med arbejdet med en særskilt personalepolitik for DVIP'erne på Institut for Erhvervskommunikation, som hun har været med til at udforme i samarbejde med institutleder Christa Thomsen.

Det er positivt, at DVIP'erne får en særskilt personalepolitik i tillæg til cirkulæret, der regulerer deres ansættelsesforhold, mener Jette Eriksen-Benrós. Men hun er ikke

tilfreds med, at gruppen af DVIP'er ikke har fået bedre muligheder for at deltage i forskningsaktiviteter.

»Den officielle begrundelse for, at vi ikke kan få det igennem, er, at man ikke forventer, at DVIP yder forskningsbidrag. Det er op til den enkelte DVIP, om vedkommende vil indgå i forskningsaktiviteter. Men jeg mener, det reelt handler om, at man ikke ønsker at synliggøre DVIP-arbejdsindsatsen, som typisk er forbundet med VIP-kategorien. DVIP'ernes arbejde med fagansvar og fagudvikling er eksempler på samme problematik.«

Ph.d. er vejen til fastansættelse

En ph.d. er den eneste vej mod en fastansættelse, slår institutleder Christa Thomsen fast og afviser samtidig, at instituttet vil benytte stillingen som videnskabelig assistent til at indlemme DVIP'er i forskningen.

»Vi kommer kun undtagelsesvist til at se, at vi tilbyder en stilling som videnskabelig assistent til ansatte, der ikke har en ph.d., og i de tilfælde, hvor det sker, ændrer det ikke ved, at et ph.d.-stipendium besættes efter opslag og efter ansøgning.«

På spørgsmålet om, hvorvidt DVIP'erne har udsigt til mere sikre fremtidsudsigter, svarer hun:

»Nej, de er ikke sikret jobs på sigt. Det kommer an på udviklingen. Jeg tror, der vil være arbejde for DVIP'er, men man er ikke sikker i sådan en stilling. Det er man først, når man er fastansat. Det er et vilkår, og ikke kun hos os. Vil man have sikkerhed for fastansættelse, så skal man søge en fast stilling.«

”

Universitetet og instituttet har et ansvar for den gruppe medarbejdere, man har trukket på i mange år.

*Jette Eriksen-Benrós,
LSU-repræsentant*

For få år siden var de 150 DVIP'er på Institut for Erhvervskommunikation. I dag er de under 75. Nick Bo Todberg Madsen må til august forlade instituttet. Efter syv år hos AU har han ikke kunnet få sin kontrakt forlænget yderligere, da han nu er i slutningen af sin tredje midlertidige ansættelse.

»Jeg havde det som en lejesvend, der blev kastet rundt efter andres forgodtbefindende.« Sådan beskriver Claus Christensen ansættelsesvilkårene som DVIP. I dag har han arbejde i en NGO, men kan ikke helt slippe undervisningen på AU.

»Det er fundamentalt sjovt at undervise«

ENGAGEMENT De er begge to vilde med at undervise de studerende på Institut for Erhvervskommunikation, men Claus Christensen underviser nu kun som bibeskæftigelse, mens Nick Bo Todberg Madsen efter syv år søger nyt job, da han ikke kan få forlænget sin ansættelse.

af Marie Groth Andersen
fotos: Lise Balsby

Den 31. august udløber Nick Bo Todberg Madsens kontrakt med AU. Efter syv år hos AU har han netop fået at vide, at kontrakten ikke kan blive forlænget, da det er hans tredje midlertidige ansættelse på AU. Han er cand.mag. i filosofi og dansk og har gennem årene undervist studerende på Institut for Erhvervskommunikation i kultur- og samfundsteori, receptionsanalyse, videnskabsteori og journalistisk tekstproduktion.

»Mulighederne var ved at være udtømt. Hvis jeg skal videre her, så skal det være som ph.d. Det har jeg også overvejet, men jeg har ikke kunnet finde det rigtige projekt, så nu er jeg begyndt at søge jobs,« fortæller han.

Personligt er han afklaret med situationen.

»Jeg ser ikke mig selv som et offer. Men jeg synes, at det er et strukturelt problem for organisationen, at man på den her måde smider erfaring, undervisningskompetencer og overblik over samspillet mellem fag på gaden.«

Hvad er kvalitet?

Nick Bo Todberg Madsen har forståelse for kravet om forskningsbaseret undervisning, men man bør ekspliciterer, hvad der ligger i begrebet, mener han.

»Hvad er kvalitet i den forbindelse? Man må konkretisere, hvilke kompetencer undervisningspersonalet skal have. Det er for let bare at sætte ph.d.-studerende til at undervise og så kalde det forskningsbaseret undervisning. Der er sikkert også forskere, der hellere vil forske end undervise, og idealet må vel

være at have undervisere, der gerne vil undervise.«

»Og vi elsker at undervise,« slår han efterfølgende fast.

Frustrerende i længden

Claus Christensen har undervist på instituttet siden 2004, blandt andet i tekst- og billedanalyse. I begyndelsen var ansættelsen hans primære beskæftigelse, men den store usikkerhed i ansættelsen blev for frustrerende i længden.

»Jeg røg ind og ud af dagpenge-systemet, primært fordi man kun må undervise 780 timer om året, hvilket jo ikke er nok til en fuldtidsansættelse. Men også, fordi jeg først fik at vide op til semesterstart, om jeg kunne få de timer, jeg havde lagt billet ind på. Jeg havde det som en lejesvend, der blev kastet rundt i systemet efter andres forgodtbefindende, det var frustrerende.«

I dag har han derfor en 30-timers

stilling som informationsmedarbejder hos en NGO og er økonomisk uafhængig af jobbet på AU. Alligevel har han holdt fast i undervisningen på instituttet.

»Jeg synes, det er fundamentalt sjovt at undervise. Det er en måde at holde min faglighed ved lige på, og jeg tror, der går mange rundt som mig med en kærlighed til det at undervise.«

»Fik jeg tilbuddet om at blive fastansat som underviser, så ville jeg slå til,« slår han fast uden tøven.

Han erkender dog, at det efter ni år på skiftende kontrakter hos AU kan være, at han ikke længere kan blive forlænget.

»Det vil jeg være ked af. Det vil være en epoke i mit liv, som jeg har været meget glad for, der slutter.«

noter

Et stort tillykke ...

... til Bo Barker Jørgensen, professor og centerleder ved Center for Geomikrobiologi, samt Torben G. Andersen, professor i finansiel økonomi ved Kellogg School of Management, Northwestern University. De to forskere modtog årets Rigmor og Carl Holst-Knuudsens Videnskabspris på hver 100.000 kr. Ved samme lejlighed uddelte Aarhus Universitets Forskningsfond traditionen tro fem ph.d.-priser à 10.000 kr. I år gik de til Kasper Green Krejberg, Thomas Dueholm Hansen, Anne Stidsholt Roug, Casper Bindzus Foldager og Anne Mette Kjeldsen. (mga)

Gå på opdagelse i kunsten på AU

AU huser en lang række malerier, skulpturer og udsmykning af både kendte og mindre kendte kunstnere. Rundt om på universitetet finder du for eksempel værker af Erik A. Frandsen, Per Kirkeby, Preben Hornung, Asger Jorn og Ingvar Cronhammar. Digteren Peter Laugesen har sammen med fotograf Poul Ib Henriksen snust rundt i AU's store kunstsamling og har efterfølgende begået bogen *Hvad ved kunst? Værker på Aarhus Universitet i anledning af universitetets 85-års jubilæum i år*. Bogen er en billedrig coffee table book, hvor Laugesen funderer over kunstnerne, værkerne og den hverdag og historie, de indgår i på universitetet. Flere af værkerne befinder sig i Aarhus, men Laugesen og Henriksen har også lagt vejen forbi både Foulum og Emdrup. Bogen er udgivet af Aarhus Universitetsforlag med støtte fra Aarhus Universitet. (mga)

Bogen foran et af værkerne, Erik A. Frandsens »Anette og Sikker – Brooklyn« (stiftmosaik). Udsmykningen er doneret af Ny Carlsbergfondet med tilskud fra Aarhus Universitets Jubilæumsfond og befinder sig i bygning 1430. Foto: Lise Balsby

Søg midler til et ophold på Sandbjerg

Som forsker på AU kan du søge Aarhus Universitets Forskningsfond om midler til at afholde ph.d.-kurser eller forskergruppemøder på AU's kursusejendom Sandbjerg Gods. Forskere kan også løbende søge om legatophold af en uge til to måneders varighed i Møllehuset, som ligger i forbindelse med godset. Sandbjerg Gods har i øvrigt gennemgået en renovering, hvor både køkkenet og spisesalen er blevet moderniseret. I den forbindelse har spisesalen fået navnet Magasinet, der refererer til bygningens oprindelige anvendelse som kornmagasin. (mga)

Spisesalen på AU's kursusejendom Sandbjerg Gods har netop fået et ansigtsløft. Foto: Poul Ib Henriksen

Hemmeligheden bag en Nobelpris

Om heldige valg er titlen på den danske nobelprismodtager Jens Christian Skous erindringsbog. Skou fortæller i bogen om opdagelsen, der førte til, at han 40 år senere modtog verdens fornemste videnskabspris. Han beskriver telefonopringningen fra Stockholm, sin lange karriere på Aarhus Universitet, men han kommenterer også på grundforskningens vilkår i Danmark: »Universiteternes bidrag til den økonomiske udvikling sker som nævnt ved at stille viden til rådighed for samfundet. (...) Ikke ved, at man omdanner universiteterne til erhvervsanstalter, eller at universitetets forskere begynder at drive selvstændig virksomhed.« (mga)

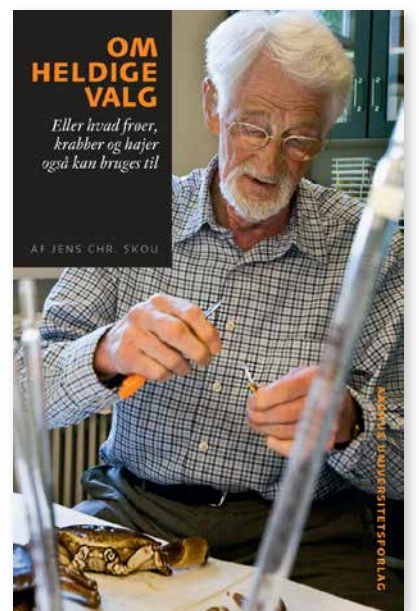
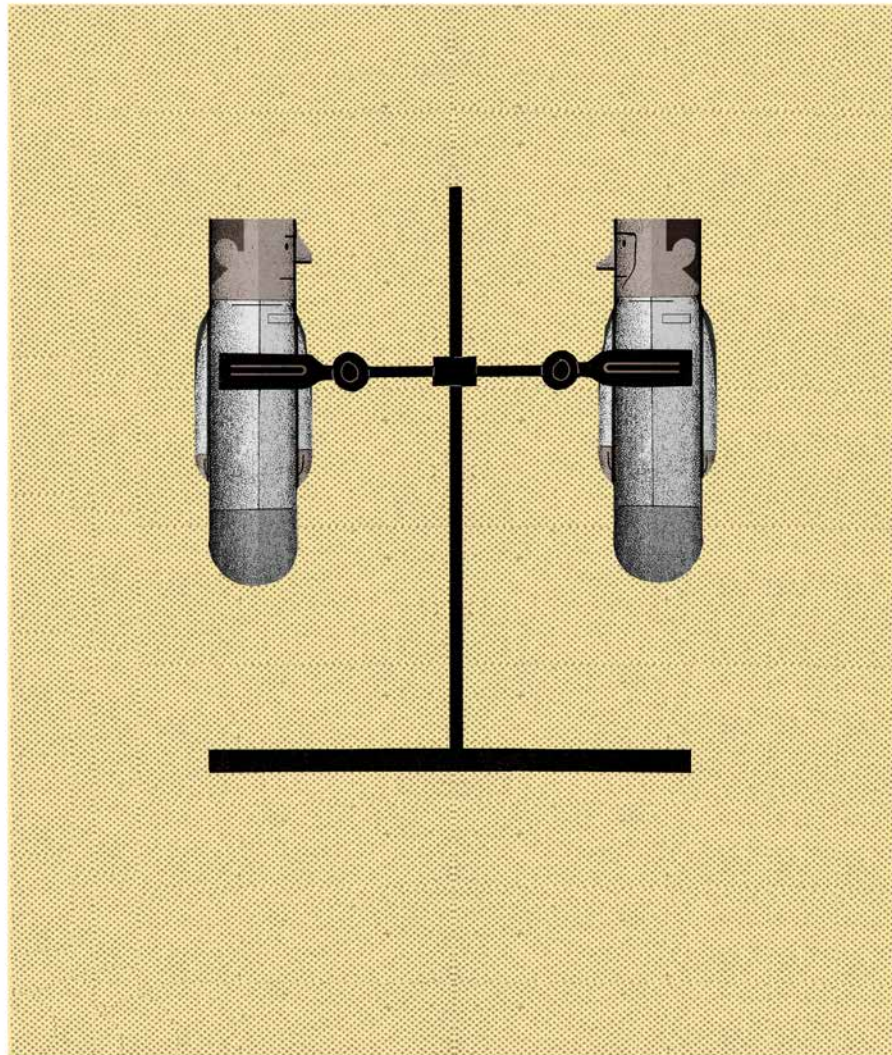

Foto: Lars Kruse

8 personer vil være dekan på ST

Otte ansøgere har meldt sig på banen til at overtage stafetten efter dekan for Science and Technology, Brian Bech Nielsen, der 1. august tiltræder som AU's nye rektor. En rådgivningsgruppe bestående af repræsentanter for det videnskabelige personale, det teknisk-administrative personale og de studerende på hovedområdet har rådgivet ansættelsesudvalget. Den nye dekan tiltræder 1. august eller umiddelbart derefter. (mga)

For forskellige til ét samlet institut

TIMEOUT Dekan Brian Bech Nielsen har besluttet at dele Institut for Bioscience op i to midlertidige afdelinger med hver deres midlertidige ledelse. Omnibus erfarer, at den direkte anledning til beslutningen er en henvendelse fra forskere ansat på instituttet i Aarhus, som har opfordret dekanen til at dele instituttet op i to selvstændige institutter.

For forskellige til ét samlet institut

af Lotte Bilberg

illustration: Morten Voigt

To midlertidige ledelser for to midlertidige afdelinger skal i denne sammenhæng forstås både på kortere og længere sigt:

Professor Hans Brix er for det kommende år konstitueret institutleder med det personalemæssige og økonomiske ansvar for en afdeling bestående af forskere fra det klassiske universitet i Aarhus. Og seniorforsker Peter Henriksen er ligeledes for det kommende år konstitueret institutleder med et tilsvarende ansvar for en afdeling bestående af forskere fra det tidligere Danmarks Miljøundersøgelser (DMU) i Silkeborg, Kalø og Roskilde.

Men selv om Brian Bech Nielsen har besluttet at dele Institut for Bioscience op i to afdelinger, er den nuværende dekan og kommende rektors overordnede linje uændret på længere sigt: Forskerne fra de to afdelinger skal igen være ét samlet institut med én institutleder, senest når forskerne fra Kalø og Silkeborg, som det er planen, flytter ind på campus i Aarhus.

Dekan fik henvendelse

Omnibus erfarer fra flere kilder, at den direkte anledning til dekan Brian Bech Niensens beslutning er en henvendelse fra forskere på Institut for Bioscience i Aarhus. Forskerne gør over for dekanen opmærksom på, at de oplever den faglige struktur med forskere fra to meget forskellige kulturer samlet i ét stort institut som et påtvunget fællesskab, der har resulteret i forringelse af arbejdsvilkår og arbejdsmiljø gennem de seneste to år.

Massiv kritik fra Aarhus

Man kan i den handlingsplan, der er udarbejdet på Institut for Bioscience i Aarhus i forbindelse med den igangværende opfølgning på Psykisk APV 2012, læse en massiv kritik af den hidtidige struktur med et stort institut med omkring 350 videnskabeligt ansatte med forskellige funktioner placeret fire forskellige steder på danmarkskortet.

Underrepræsenterede i ledelsen

Ny konstitueret institutleder Hans Brix siger om baggrunden for den rejste kritik fra forskerne på instituttet i Aarhus:

»Jeg ved, at mange her på campus har følt sig underrepræsenterede i ledelsen, og det har betydet, at man har følt sig overset, når der er blevet truffet beslutninger. Man har heller ikke kunnet få information om de administrative systemer. Vi har eksempelvis ikke set en økonomioversigt siden september sidste år. Ja, det er kun en del af kritikken, da forskerne peger på mange uklarheder i den psykiske APV, som har skabt en masse frustrationer. Og det er de uklarheder, der er blevet kanaliseret ud i et ønske om en lidt mere overskuelig enhed, som man kan operere indenfor.«

Gælder også det tidligere DMU

Ny konstitueret institutleder Peter Henriksen siger om samme emne:

»Man må sige, at det er en meget markant utilfredshed, der kommer til udtryk fra Aarhus i den psykiske APV. Men der bliver også påpeget problemer i resten af instituttet, da mange oplever, at de har mistet de-

res tilhørsforhold efter integration i et stort institut. Jeg har selv en fortid i Roskilde, hvor vi var to afdelinger, som endda var inddelt i mindre sektioner – der fungerede som medarbejdernes daglige forankring i organisationen – så jeg forstår godt, at man kan miste fornemmelsen for sit tilhørsforhold i ét stort institut som Bioscience med i alt 400-500 ansatte.«

Orienteret på ekstraordinært LSU

Tillidsrepræsentanter (TR) fra de fire tjenestesteder blev orienteret om opdelingen af Institut for Bioscience af de to nye institutledere på et ekstraordinært møde i det lokale samarbejdsudvalg (LSU).

TR'erne er overordnet enige om, at dekanens beslutning er den rigtige, selv om nogle er mere enig i beslutningen end andre.

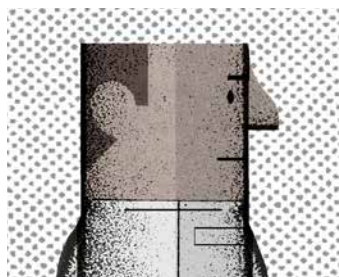
Under de givne omstændigheder

»Jeg synes, det er en udmærket idé under de givne omstændigheder,« siger akademisk medarbejder Ole H. Manscher, der er TR for magistrerne i Roskilde.

»Vi kan ikke lægge skjul på, at der er kulturforskelle, og det er også den holdning, jeg hører udtrykt fra mine kolleger her i Roskilde.«

Ét skridt tilbage

»Jeg ser det lidt, som at vi skal træde et skridt tilbage, før vi kan tage to skridt frem. Og vi kommer ikke udenom, at det bidrager med usikkerhed, fordi det er nyt, og vi i forvejen står midt i meget nyt. Vi er spændt på, hvordan det kommer til at foregå i praksis,« siger akademisk medarbejder Jens Bøgestrand, der

hvad gør forskerne så forskellige?

Hvorfor er en forsker fra et klassisk universitet sat i verden?

»Professorer og lektorer ved det klassiske akademiske universitet er sat i verden for primært at forske og undervise. Forskningen er grundvidenskabelig og har sin kilde i forskerens eget valg af emne og metode (forskningsfrihed) og udmøntes i videnskabelige peer-reviewed artikler og deltagelse ved nationale og internationale kongresser. Universitetsforskeren skal også gerne formidle sin viden populærvidenskabeligt til samfundet.

Professorer og lektorer underviser på alle niveauer på universitetet fra førsteårsstuderende til vejledningen af specialestuderende og nye forskere under ph.d.-uddannelsen.«

Kilde: Lektor Erik Baatrup, Institut for Bioscience, Aarhus

er TR for akademikerne i Silkeborg.

Som pragmatiker, så ...

Om dekanens beslutning siger akademisk medarbejder Peter Wind, der er TR for magistrene i Kalø:

»Som pragmatiker finder jeg, at det er det rigtige at gøre, hvis det løser problemerne. Hvad det er for problemer, vil jeg henvise til kollegerne ved Bioscience Aarhus at gøre rede for.«

Resultat modsat hensigt

Lektor Erik Baatrup er TR for de videnskabeligt ansatte i Aarhus. Han siger:

»Vi blev samlet i ét institut med det formål at skabe et tættere samarbejde mellem os forskere fra det klassiske universitet og forskerne fra sektorforskningsinstitutionerne. Men her i Aarhus oplever vi, at det er gået stik modsat. Det samarbejde, der hidtil har været mellem os, og som har ført til fantastiske forskningsresultater før sammenlægningen, er blevet væsentligt forringet.«

Fortsat ét samlet LSU

Da ledelse og TR'er mødtes til det ekstraordinære LSU, diskuterede de blandt andet, om LSU skulle deles op i to lokale samarbejdsudvalg som følge af opdelingen af instituttet. Man blev enig om at fortsætte som ét samlet LSU.

Stimulere det faglige samarbejde

De to nye institutledere har været på en første runde til de fire tjenestesteder umiddelbart efter deres udnævnelse i slutningen af maj, og om det arbejde, der fremadrettet kommer

til at fylde i institutledernes kalendere, siger de:

»Vi får til opgave at finde en måde at stimulere det gode faglige samarbejde, som der er meget af rundt omkring på instituttet i dag. Vi skal have det tilstrækkeligt boosted til, at vi igen kan samles til en på alle områder sammenhængende enhed. Vi kan holde nok så mange workshops for alle medarbejdere, men det er min erfaring, at det er det at arbejde sammen, der skaber integration, for det er gennem arbejdet, at du får forståelsen for den anden,« siger institutleder Peter Henriksen.

Institutleder Hans Brix:

»Vi skal sørge for, at de grøfter, der måtte være gravet i den her proces, bliver fyldt op igen hurtigst muligt. Og så skal vi, for nu at sige det populært, se at få den her forretning til at køre fremover, så når forskere fra Kalø og Silkeborg flytter ind på campus, har vi også internt et samlet institut med en fælles økonomi under ledelse af én institutleder.«

Opdrag fra dekanen

Dekan Brian Bech Nielsen vil have fastlagt rammerne for det videre samarbejde mellem de to afdelinger i Institut for Bioscience, inden han tiltræder som rektor til august.

Opdraget fra dekanen til den nye ledelsesduo er entydigt:

»De to co-institutledere får i opdrag at sørge for, at deres afdelinger fungerer. Desuden får de i opdrag at sørge for, at samarbejdet fungerer på tværs. Og samtidig skal de sikre, at det øges i styrke. Jeg har heller ikke lagt skjul på, at den her struktur er temporær.«

Kursen fastlægges

Brian Bech Nielsen forklarer videre, at kursen vil blive lagt på en række møder i den kommende tid. Han forventer dernæst, at når ledelsesduoen lige har fundet dagsformen, tager den igen ud for at informere medarbejderne om, hvad den fastlagte kurs kommer til at betyde for dem i deres daglige arbejde på de respektive tjenestesteder.

Målet er klart

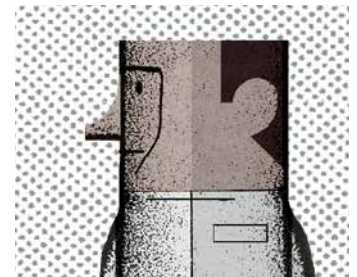
Og ikke mindst lægger dekanen vægt på, at de nye institutledere involverer medarbejderne under den videre færd frem mod målet med igen at blive ét samlet Institut for Bioscience.

Det ligger nemlig den nuværende dekan og kommende rektor stærkt på sinde, at medarbejderne på samtlige tjenestesteder kan være trygge ved, at målet, som dekanen formulerer det, er »fuldstændig uforandret«. Derfor vil han heller ikke tolerere slinger i kursen.

Bundet mandat

»Jeg vil tage den her sag op med min efterfølger, for det er et bundet mandat, at der skal følges op på den her struktur. Og det er også et bundet mandat, at der skal ske fremskridt i samarbejdet på tværs af afdelingerne, for efter min opfattelse har vi faktisk potentialet til at blive det stærkeste biologiske institut i hele Europa.«

Læs side 14: »Ja, anledningen er brevet, men det er ikke baggrunden for beslutningen.«

Hvorfor er en forsker fra en sektorforskningsinstitution sat i verden?

»En sektorforsker er sat i verden for at understøtte det politisk-administrative system med den ypperste faglige viden inden for området. Sektorforskeren driver anvendelsesorienteret forskning og rådgivning, som skal sikre, at (miljø-) politiske beslutninger træffes på det bedst mulige faglige videngrundlag. Sektorforskeren samarbejder med den offentlige (miljø-)forvaltning og står til rådighed med faglig ekspertise i politiske processer.

Sektorforskeren underviser i anvendelsesorienterede fag og vejleder speciale- og ph.d.-studerende.«

Kilde: Akademisk medarbejder Jens Bogestrand, Institut for Bioscience, Silkeborg

»Ja, anledningen er brevet, men det er ikke baggrunden for beslutningen«

af Lotte Bilberg

illustration: Morten Voigt

Dekan Brian Bech Nielsen slår fast, at det er samtaler med fag- og personalegrupelederne, der er baggrund for opdelingen i to afdelinger.

»Jeg kan lige så godt aflive en myte med det samme: Jeg har reageret på et brev, som er underskrevet af en meget, meget væsentlig del af instituttet, så det, at jeg har fået den henvendelse, er den direkte anledning til, at jeg har reageret; alt andet ville jeg betragte som pligtforbyggelse.«

Mange har hørt om et brev fra forskere på Institut for Bioscience i Aarhus til dekan Brian Bech Nielsen. Men få kender indholdet af det, hvilket især er tilfældet for de ansatte i det tidligere DMU. De undrer sig derfor over, hvad der står i et brev, der har fået så vidtrækkende konsekvenser for hele instituttet.

»Det er meget væsentligt for mig at pointere, at det er de samtaler, jeg efterfølgende har haft med fag- og personalegrupelederne både fra det tidligere 8000 C og det tidligere DMU, der er baggrunden for beslutningen.«

Dekanen fortsætter:

»Under de samtaler har det stået mig lysende klart, at medarbejderne ved det tidligere Biologisk Institut

følte, at de ikke kunne komme til orde. De følte sig trykket dels på deres identitet, dels på deres mulighed for at få indflydelse, fordi de følte, at de ikke indgik i instituttets ledelse. Og det har givet frustrationer, som har nået et omfang, hvor der ikke var andre mulige løsninger end den, jeg nu har truffet.«

Videre forklarer dekan Brian Bech Nielsen, at forskerne fra instituttet i Aarhus i brevet foreslår Institut for Bioscience delt i to selvstændige institutter:

»Forslaget var faktisk, at man gerne ville have det delt op i to institutter. Det, man jo så skal notere sig, er, at der ikke er sket en opsplittning i to institutter, at det stadigvæk er ét institut.«

Kan andre også skrive?

At et brev fra forskere ved instituttet i Aarhus er den direkte anledning til, at dekan Brian Bech Nielsen tager initiativ til at undersøge forholdene på Institut for Bioscience, kan måske give andre lyst til at sætte pen til papir i en situation, hvor også de oplever dybe frustrationer, sådan som det fremgår er tilfældet flere steder på universitetet i Psykisk APV 2012.

Du siger, at forskerne har følt sig

trykkede og frustrerede, fordi de ikke har kunnet se sig selv i en meget stor kontekst. Vil det sige, at andre på universitetet, der har det på samme måde – og det er der nogle, der har – også bare kan skrive et brev, og så gør du noget ved det?

»Nu forholder jeg mig til det hovedområde, som jeg står i spidsen for. Og jeg har talt med fag- og personalegrupelederne for at danne mig et klart billede af situationen. Og så har jeg reageret. Og det er jo ikke et spørgsmål om, at man skriver til dekanen, og så får man ret. Det er et spørgsmål om, at dekanen selvfølgelig lægger øre til, hvad der er af opfattelser. Og hvad der er af muligheder for at få det til at fungere.«

Nu er du rektor lige om lidt, og du har sagt, at når du tiltræder, vil der ske ændringer. Er det her en af dine ændringer? Og kan vi vente mere af det?

»Hvad vi kan vente, vil jeg først sige noget om, når jeg sidder i sadlen. Jeg er i en transitionsperiode i øjeblikket, så det vil jeg ikke gå nærmere ind på. Men du kan tage det som et udtryk for, at jeg faktisk lægger stor vægt på at lytte og prøve på at forstå, hvad det er for nogle problematikker, vi står overfor. Og så finder vi en løsning.«

”

Det er jo ikke et spørgsmål om, at man skriver til dekanen, og så får man ret.

*Brian Bech Nielsen,
dekan*

noter

41

arbejdsulykker
i 2012

41 arbejdsskader blev sidste år anmeldt på AU:

Forstuvninger, brud og fald er de mest typiske arbejdsskader. Over halvdelen af sygefraværet i forbindelse med en arbejdsskade ligger på 1-3 dage, men statistikken viser en lille stigning i antallet af medarbejdere, der er sygemeldt i mindst en måned. (lobi)

Kilde: Nyhedsbrevet "Nyt om arbejdsmiljø", der er et månedligt nyhedsbrev med info om arbejdsmiljø på AU.

150.000.000

Papirløst universitet?
Bob, bob, bob ...

Aarhus Universitet bruger årligt 1,8 millioner kroner på kopi- og printerpapir, hvilket svarer til, at vi tilsammen bruger 150 millioner ark A4-papir på et år. Ét ark koster cirka 1,2 øre, hvis man tager et gennemsnit mellem A- og B-kvalitet. Måske man skulle overveje at begynde at printe på begge sider?

En kasse kopi- og printerpapir indeholder 2.500 ark A4. På en palle kan der være 48 kasser, hvilket vil sige, at AU med et årligt forbrug på 150 millioner ark A4 får leveret 1.250 paller med i alt 60.000 kasser per år. (lobi)

Kilde: Nyhedsbrev fra BSS. Redaktionen bag nyhedsbrevet har tallene fra AU's centrale indkøbsafdeling under AU Økonomi og Planlægning. Tallene dækker administrationen, biblioteker (undtagen Statsbiblioteket) og hovedområderne (inklusive fellestrykkerier). Forbruget af papir er ikke udelukkende A4, men da det udgør langt størstedelen, er beregningerne lavet, som om alt var A4.

Nyt på AU:

Oversættelsesrobot
med lokalkendskab

AU Translate er et oversættelsesværktøj designet specielt til medarbejdere på Aarhus Universitet.

Du finder det nye oversættelsesværktøj på

au.dk/autranslate:

Kopier din tekst (maks. 2.000 tegn ad gangen) ind i en tekstboks, klik på knappen »Translate«, og se din tekst oversat i en tilsvarende tekstboks.

AU Translate er egnet til:

- Breve og mails
- Vejledninger
- Sagsbehandling
- Dagsordner
- Referater

Brugerne af værktøjet vil få en oversættelse med den korrekte brug af mange AU-enhedsbetegnelser og uddannelsesterminologier, da AU Translate trækker på data fra AU's egen terminologidatabase, som løbende bliver udbygget. (lobi)

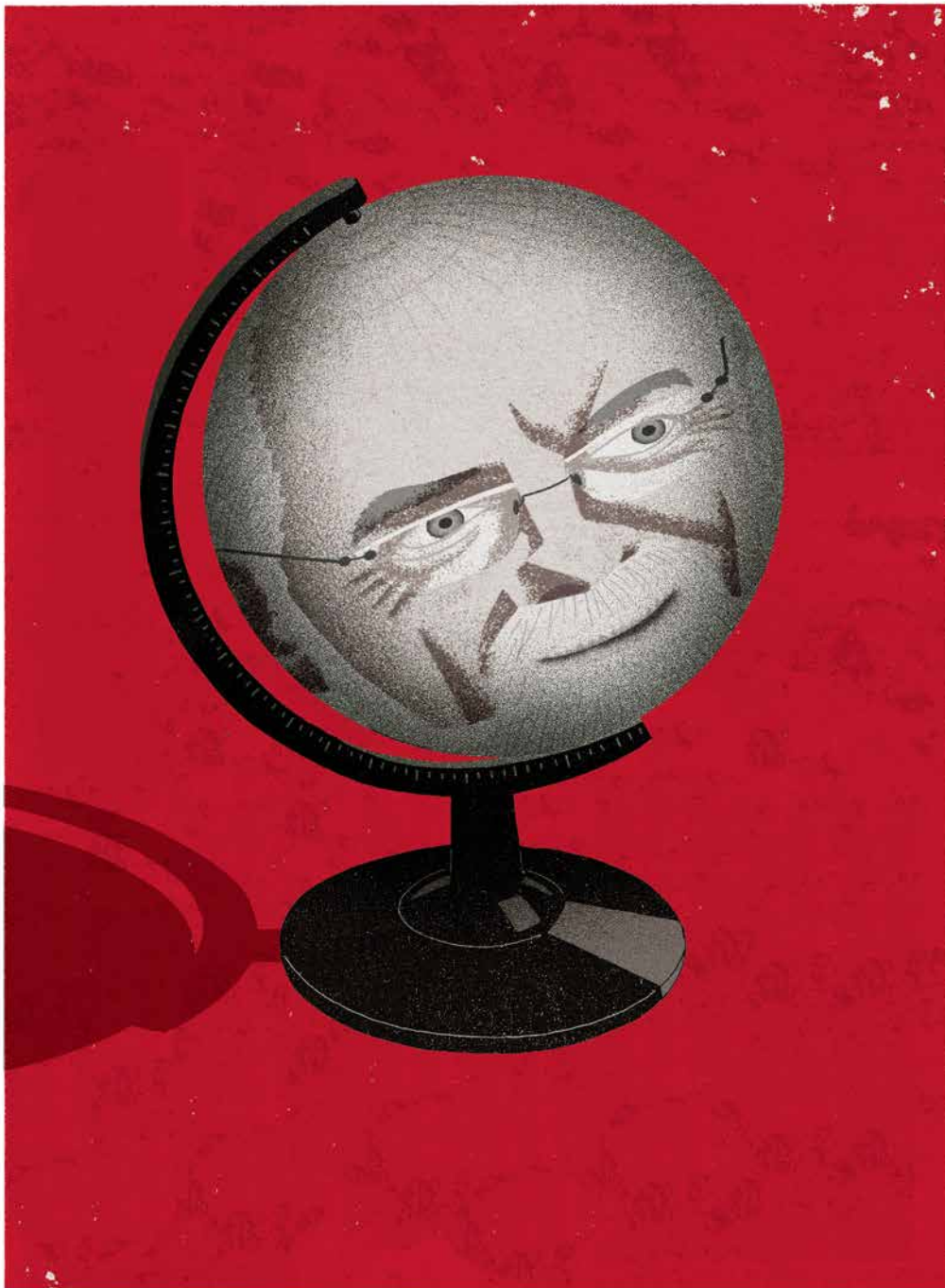

STUDIEMESSE 2013

2.-4. SEPTEMBER

I år fejrer Studenterrådets Studiemesse 25-års jubilæum så husk at kigge forbi Aulaen og Vandrehallen. Der er gode tilbud på alt fra bærbare computere til bankkonti og du kan høre om frivilligt arbejde i en af de lokale foreninger. Studenterrådet uddeler alle dage billetter til gratis øl og vand.

En visionær mand – med selektiv høreelse

AFSKED *Omnibus* har bedt VIP'er, studerende og TAP'er om at bedømme Lauritz B. Holm-Nielsens styrker og svagheder, som de har oplevet dem komme til udtryk i de otte år, han har været rektor for Aarhus Universitet.

af Lotte Bilberg

illustration: Morten Voigt

Visionær. De siger det alle. At det har været Lauritz B. Holm-Nielsens største styrke som rektor. Eller det vil sige næsten alle. For fællestillidsrepræsentant for TAP'erne, Aase Pedersen, bruger et andet ord:

»Lauritz er utrolig modig.«

Måske mener hun det samme som de andre, men hun er den eneste, som siger:

»Lauritz kan lytte. Og han handler, når det er alvorligt. Som TAP'er har vi ofte oplevet det, når vi er kommet op til ham.«

Rektor Lauritz B. Holm-Nielsens manglende gehør for universitetsbefolkningens holdninger til og oplevelser af den faglige udviklingsproces er nemlig det, som flertallet af de øvrige interviewede peger på som hans største svaghed.

Det er ikke kun TAP'er, studerende og VIP'er, der har forholdt sig til Lauritz B. Holm-Nielsens styrker og svagheder. Rektor er også blevet spurgt, men mere om det til sidst.

Tilliden, der blev væk

Rune Stubager er en af dem, der har påpeget universitetsledelsens manglende lydhørhed over for de ansatte på Aarhus Universitet. Lektoren fra Institut for Statskundskab skrev for eksempel et indlæg under overskriften "Tilliden, der blev væk" på et debatsite på au.dk i marts sidste år. Han skriver blandt andet:

»Ledelsen kommunikerer til medarbejderne i et management newspeak med flotte slogans (»Kan antropologien løse kræftens gåde?«) på glittet papir i stedet for at fremlægge evidens for (og her tæller bestilte »konsulentrapporter« ikke), at de valgte løsninger er svaret på fremtidens udfordringer.«

Rektor inviterer til møde

»Så inviterede han mig op til et møde. Han ville begrunde de beslutninger, ledelsen havde taget. Jeg lyttede, nikkede og lyttede. Men jeg havde også besluttet, at på et par punkter ville jeg have ham til at lytte, og det gjorde han også i samtalen, men det var mit indtryk, at han enten ikke kunne eller ville ændre på de forhold, jeg i lighed med mange andre påpegede.«

Selv om Rune Stubager vil forbavse mange, hvis han skulle finde på at bede Lauritz B. Holm-Nielsen om et signeret foto ved dennes af-

skedsreception, er han ikke blind for rektors styrker:

»Lauritz viser sin styrke ved, at han er meget visionær. Jeg er ikke enig i alle analyser, og jeg mener ikke, at det er den rette kurs, han har udstukket for udviklingen af universitetet. Men jeg anerkender, at det ikke er hovsa-reformer, de er gennemgribende, fordi de tager udgangspunkt i en samlet idé.«

De studerende, der blev glemt

Formand for Studenterrådet, økonomistuderende Per Dalbjerg, udtrykker det på denne måde, da han bliver spurgt til Lauritz B. Holm-Nielsens største styrke:

»Man må anerkende, at manden har været med til at skabe et stærkt universitet. Lauritz er visionær. Han har mange visioner i forhold til den danske uddannelsespolitik, for eksempel i forhold til universiteternes rolle i fremtiden.«

Per Dalbjerg ved også, hvad det vil sige ikke at blive hørt af rektor:

»De studerende var overhovedet ikke nævnt nogen steder i forbindelse med den faglige udviklingsproces. Og først da vi gik i pressen i den forbindelse, ville ledelsen lytte til vores kritik.«

Men det er Lauritz B. Holm-Nielsens utålmodighed, som Per Dalbjerg ser som hans største svaghed:

»Rektor har haft alt for travlt. Han burde have ladet det hele gå lidt langsommere, så man havde kunnet nå at tilpasse sig i resten af organisationen. I stedet for at hive konsulenter ind for at få alt gennemført på en gang. Sådan kan man ikke lave reformer.«

Internationalt udsyn

De studerendes repræsentant i bestyrelsen, historiestuderende Benjamin Bilde Boelsmand, er inde på det samme, når han skal pege på Lauritz B. Holm-Nielsens største svaghed:

»Han har ikke formået at forklare universitetsbefolkningen nødvendigheden af den faglige udviklingsproces. Jeg forholder mig ikke til, om det skyldes argumenterne, målet med udviklingsprocessen, eller om det er universitetsbefolkningen, der er nogle konservative røvhuller, der ikke vil flytte sig, men det er et faktum, at Lauritz ikke har formået at overbevise om rigtigheden af sine idéer.«

Om rektors største styrke siger Benjamin Bilde Boelsmand:

»Lauritz' styrke er hans internationale udsyn. Han har været meget bevidst om de store udfordringer,

universiteterne står overfor. Og har han set et problem, har han sørget for at få det løst i forhold til at bringe Aarhus Universitet op på verdensplan.«

Begejstret, idérig og engageret

Lektor Michael Böss fra Institut for Æstetik og Kommunikation kender rektor Lauritz B. Holm-Nielsen fra MatchPoints, og lektoren skal trykkes grundigt på maven, før han vil ind på en svaghed hos rektor:

»Jeg ser Lauritz' begejstring, idérigdom og engagement som hans store styrker. Han har et ønske om at forandre til det bedre. Men man skal være forberedt under møder med Lauritz, ellers sætter han en helt anden dagsorden end den aftalte, fordi han hele tiden får nye idéer. Han skal holdes fast, ellers kan han pludselig løbe i en anden retning, end man havde planlagt.«

”

Men jeg er ikke spor kølig, så der er lidt for meget temperament.

Lauritz B. Holm-Nielsen, afgående rektor

Et blik over brillen

Rektor Lauritz B. Holm-Nielsens sekretær gennem de år, han har været rektor, chefsekretær Birgit Svenningsen, AU Stab og Strategi, er helt på linje med Michael Böss:

»Lauritz har et kæmpe engage-

ment i forhold til universitetet. Ser han et problem, skal det løses, får han en idé, skal den sættes i gang. Han tænker AU hele tiden. Og han har en evne til at være helt nærværende i det, han laver, som jeg kun kan beundre set i forhold til, at han går fra det ene møde til det andet hver eneste dag.«

Hvad angår svage sider hos rektor, er Birgit Svenningsen ikke i tvivl:

»Han har temperament, og nogle gange opfører han sig som om, at hvis han har sagt et eller andet, så tror han også, at vi næsten har nået at agere på det. Og så kan han godt have det med at kigge op over brillerne – når han senere finder ud af, at vi ikke med det samme er løbet ud i alle hjørner – med et særligt udtryk i blikket, der får en til at tænke: Nå, vi skal nok omprioritere lidt her.«

Tåler ikke negativ kritik

Som fælles-tillidsrepræsentant for TAP'erne under reorganiseringen af universitetet har Aase Pedersen haft nok at se til, men det forhindrer hende ikke i at konstatere:

»Jeg synes, det er skønt at være på en arbejdsplads, hvor der sker så meget som på Aarhus Universitet.«

Dog siger hun om den reformivrige rektor:

»Hans svaghed er, at han har det svært med svaghed. Han kan ikke rigtig acceptere det. Og så er han ikke god til at håndtere negativ kritik. Og slet ikke til at skjule det. Han viser det med hele sit kropssprog. Og det er ikke o.k., for en topleder skal kunne håndtere kritik. Også den, han ikke finder rimelig.«

Mere hudløs med årene

Så vidt ordene fra nogle af de ansatte og studerende på universitetet. Nu er det rektors tur til at komme til orde om nogle af udsagnene fra de interviewede. Rektor er også blevet bedt om selv at sætte ord på egne styrker og svagheder.

Om det med at have svært ved at håndtere kritik og ikke kunne skjule det konstaterer han:

»Jeg er nok blevet mere hudløs over årene, så det tror jeg faktisk er rigtigt. Og jeg viser det sikkert også, selv om, som Aase siger, at det må man ikke som topleder. Men jeg synes måske heller ikke, at det gør noget, at man viser, at man har følelser.«

Og følelsesmenneske, det er han: »Jeg tror nok, at jeg er for følelsesladet. Nogen vil måske sige, at det er fordi, jeg brænder for sagen. Men jeg

brænder måske lidt for meget. Jeg skulle nok holde lidt kølig afstand. Men jeg er ikke spor kølig, så der er lidt for meget temperament.«

Det vil fremtiden vise

Derimod kommer de til at sælge grillkul i helvede, før Lauritz B. Holm-Nielsen kommer i tvivl om rigtigheden af den faglige udviklingsproces. Også i relation til hastigheden, hvormed reorganiseringen er blevet gennemført på universitetet:

»Jeg mener, at min største styrke er et ret stort overblik og en dyb indsigt i sektoren og måske også i den globale udvikling, og det gør, at jeg ikke synes, det er så svært at sætte et mål og dermed en kurs.«

»Og det med al lytteriet ... Jamen, jeg tror, at jeg lytter så tilpas meget, at jeg godt ved, hvor vi er. Og man kommer ikke udenom, at reformerne i universitetssektoren er globale. Man kan vælge at se bort fra det, men du finder de samme udfordringer overalt i Europa og USA: Vi skal have mange flere i uddannelse, kvaliteten af uddannelsen skal forbedres forstået både som den akademiske kvalitet og tilpasningen til det arbejdsmarked, der er omkring os. Jeg mener i al beskedenhed, at Aarhus Universitet er det universitet i Danmark, der bedst svarer på de udfordringer. Jeg kan jo kun tro det. Det må fremtiden vise.«

Kom og sig farvel til

rektor Lauritz B. Holm-Nielsen:

Aarhus Universitet holder

fratrædelsesreception

fredag den 21. juni kl. 14-16 i Aulaen,

Ndr. Ringgade, Aarhus C.

Tilmeld dig på au.dk/reception

Skriv som de bedste og mest produktive skribenter

SKRIVEVANER Som forsker og universitetsstuderende skal du kunne formidle din viden på skrift i opgaver og forskningsartikler. Men skriveprocessen er frustrerende for mange. Den newzealandske professor og forfatter Helen Sword har studeret skrivevanerne hos 100 forskere med en særligt produktiv og talentfuld pen.

af Marie Groth Andersen
foto: Lars Kruse

Få det nu bare gjort. Hvor svært kan det være? Sådan har mange studerende og forskere tænkt, når de har sat sig til tastene for at formidle viden og resultater på skrift. Men det er ofte lettere sagt end gjort.

»Mange beskriver skriveprocessen med ord som frustration, frygt, stress, tøven og kamp,« fortæller den newzealandske litteraturprofessor Helen Sword. I sit seneste forskningsprojekt har hun interviewet godt 100 dygtige og produktive akademiske skribenter i 15 forskellige lande om deres skrivevaner. Samtidig holder hun løbende workshops for forskere om at skrive akademisk. I den forbindelse lagde hun vejen forbi AU. Dels for at holde workshops for en række studerende og forskere, dels for at interviewe lektor i pædagogisk filosofi Thomas Aastrup Rømer og lektor i engelsk Tabish Khair. Interviewene med de to AU-forskere indgår i forskningsprojektet, og de to er netop valgt, fordi de publicerer hyppigt, sikkert og nyskabende.

Hvad virker for dig?

Ifølge Helen Sword tager mange af de bøger, der findes om gode skrive-

vaner, udgangspunkt i, hvad der har virket for den pågældende forfatter. Men gennem sine mange interviews med dygtige akademiske skribenter har hun erfaret, at det er meget forskelligt, hvad der virker for den enkelte.

»Nogle behøver stilhed, andre kan fint skrive på en café. Nogle skriver kun i hverdagene, mens andre bruger ferierne på at skrive. Der er ikke kun én måde at gøre det på.«

En ting går dog igen.

»Noget af det, der går igen hos succesfulde skribenter, er, at de altid finder tid til at skrive. De er vedholdende.«

For hende selv har den største øjenåbner været at gøre sin skrivning til en social aktivitet.

»Vi taler alt for lidt med hinanden om skrivning. Det er noget, vi gør for os selv på vores kontor. Men det er givtigt at få feedback fra andre eller at høre om andres erfaringer.«

Frustrerede grønne akademikere
Skriveprocessen frustrerer især grønne akademikere, fortæller Helen Sword.

»Ph.d.er forbinder ofte skriveprocessen med noget negativt og finder den frustrerende. Mit råd til nye akademikere er: Følg din passion. Hvis ikke du skriver om noget, der ligger dig på sinde, vil du formentlig begynde at kede dig. Og en af de vigtigste ting, hvis man vil have succes

Den newzealandske professor Helen Sword delte rundhåndet ud af gode råd til at blive endnu bedre til at skrive akademisk. Selv har hun haft stor gavn af at betragte skrivningen som en social aktivitet, og så har hun ført logbog over sin skriveproduktion.

”

Noget af det, der går igen hos succesfulde skribenter, er, at de altid finder tid til at skrive. De er vedholdende.

Helen Sword,
professor og forfatter

som skribent, er at have en positiv tilgang til det, man skriver om.«

Omvendt oplever Helen Sword, at jo længere folk er i deres karriere, jo mere positive bliver de i forhold til skriveprocessen.

Kærkomne råd

Stine Lerche Øilo, der læser litteraturhistorie på fjerde semester, spidse ører under workshoppen.

»Vi sidder midt i eksamensskrivningen, så de gode råd er meget relevante og kærkomne. Det kan være

en frustrerende proces at skrive, især når man er presset på tid.«

Studiekammeraten Christian Høj er enig.

»Titlen på workshoppen »Habits of highly productive writers« appellerede til mig, for det kan godt være et problem at være produktiv. Jeg har svært ved at komme i gang, fordi jeg får mange idéer, men det kan godt knibe at finde den rigtige. Jeg vil prøve at være mere vedholdende og skrive lidt hver dag, for når jeg kommer i gang, er det fedt.«

bliv en mere produktiv skribent

Helen Sword har samlet en række strategier, der kan gøre dig til en mere produktiv skribent:

- Skriv hver dag – helt ned til 20 minutter om dagen kan sætte skub i kreativiteten.
- Skriv først, redigér senere.
- Sæt tid af til at skrive.
- Før logbog over den tid, du bruger på at skrive, og hvor mange ord du skriver.
- Hold skrivegilde – dedikér en dag eller mere til at skrive.
- Reflektér over din skriveproces, og planlæg den videre færd.
- Eksperimentér: Skriv om morgenen, om natten, sammen med andre eller på en café.

Værd at huske:

- At skrive er et håndværk. Øvelse gør mester.
- Vær social: Opret en skrivegruppe, find en skrivemakker, få venner og kolleger til at give feedback, eller deltag i et skriveseminar.
- Skab en positiv atmosfære omkring din skrivning.

Læs mere i Helen Swords bøger *Stylish Academic Writing* og *The Writer's Diet*.

Det har krævet en aktiv indsats at blive frustrationen kvit

FRUSTRATION Det har taget lektor Annette Skovsted Hansen mange år at gøre op med følelsen af at være utilstrækkelig som videnskabelig skribent. Men erfaringen og respekt omkring skriveprocessen har gjort det lettere.

af Marie Groth Andersen

Skriveri er en kamp. Sådan oplever mange grønne akademikere ifølge Helen Sword skriveprocessen. En af dem, der kan nikke genkendende til den oplevelse, er Annette Skovsted Hansen, lektor i Japans historie og global historie.

»Mit ph.d.-forløb var svært. Det tog lang tid for mig at blive færdig med mine ting, og jeg syntes ikke selv, at kvaliteten af mine produkter var god nok.«

På trods af frustrationerne afleverede Annette Skovsted Hansen sin ph.d.-afhandling til tiden og har løbende publiceret siden, men følelsen af, at det at skrive akademisk er drænende og frustrerende, har sidet i hende i mange år.

»Følelsen har fulgt mig indtil for ganske nyligt, selvom det er 13 år siden, jeg blev færdig med min ph.d.«

Det handler om respekt

Erfaringen, der kommer med årene, har dog fået skriveriet til at flyde mere sikkert, og gennem det seneste års tid har Annette Skovsted Hansen arbejdet aktivt med sine skrivewaner og kan nu ligefrem nyde at skrive.

»Jeg har opbygget rutiner omkring det at skrive og afsætter tid til det. For at få inspiration læser jeg artikler, som jeg synes er velskrevne. I perioder, hvor jeg underviser meget, reserverer jeg tid i min kalender til at sidde på mit kontor og skrive. Det fungerer. For mig handler det om respekt. Om at respektere min skrivetid og at få andre til også at respektere den,« fortæller hun og tilføjer:

»Bare inden for det sidste år har jeg færdiggjort og udsendt fire artikler, hvoraf den ene allerede er optaget i et velrenommeret internationalt tidsskrift.«

Du skal turde udfordre konventionerne

MOD Hvorfor imitere de kedelige tekstpassager frem for de virkelig velskrevne? Spørger Helen Sword.

af Marie Groth Andersen
foto: Lars Kruse

»Det bekymrer mig, når folk siger: Sådan må jeg ikke gøre for min vejleder. Eller: Sådan må vi ikke gøre inden for mit felt. At være akademiker handler netop om at udfordre konventionerne.« lyder det fra den newzealandske forfatter og litteraturforsker Helen Sword.

Det gælder også konventionerne om, hvordan man skriver en god videnskabelig artikel. Helen Sword har i den forbindelse indledt en klapjagt på tunge, dårligt formidlede akademiske tekster, hvor lange sætninger, passive verber, selvkonstruerede begreber og indskudte bemærkninger tynger teksten og gør den uforståelig for læseren.

»Hvorfor er det, at akademikere tror, de kun skal imitere de kedelige ting i andres tekster? Find i stedet artikler, der er velskrevne, og over-

vej, hvorfor du synes, de er gode, og lad dig inspirere af det.«

Universiteterne har et ansvar

Ifølge Helen Sword er det et paradoks, at universiteter ikke bruger mere tid på at lære studerende og ansatte at blive bedre til at formidle på skrift, når det fylder så stor en del af det at være forsker – og også spiller en rolle for universiteternes økonomi.

Arrangøren af workshoppen for de studerende, Mads Rosendahl Thomsen, der er uddannelsesleder og lektor i litteraturhistorie, er enig.

»Vi skal integrere træning i at skrive i undervisningen. Det nytter ikke noget, hvis de studerende først arbejder med deres akademiske skriftlighed, når det gælder til eksamen. Så er det jo for sent, derfor skal vi sørge for, at der er skriftlige opgaver undervejs i undervisningsforløbet, ikke mindst, fordi det også støtter den faglige læring.»

Ved workshoppen fik Helen Sword både studerende og forskere til at reflektere over deres egen skriveproces. Stine Lerche Øilo (nummer to fra venstre) sugede til sig, hun er netop i gang med de skriftlige eksamener, så de gode råd var kærkomne.

Hvad skal du i sommer, Sommer?

af Lotte Bilberg

illustration: Louise Thrane Jensen

fotos: Lise Balsby

Marianne Sommer,
erhvervsproglig medarbejder, Institut for Kemi

»Jeg ved faktisk ikke helt, hvad vi skal endnu. Men det bliver nok noget med skov og strand. Jeg skal holde ferie sammen med mine to piger på 14 og 16. Vi kan finde på at tage til Ajstrup, soppe rundt og finde sten med hul i. Eller tage ind til Aarhus for at shoppe. Slappe af og lade op igen. Det er det, sommer går ud på for mig. Få vitaminer ind i kroppen. Og læse gode bøger. Jeg læser engelske krimier, for eksempel af Jeffery Deaver. Han har en serie, hvor al opklaringsarbejdet foregår oppe i hovedet på en multihandicappet detektiv. Jeg skal også i gang med Oscar Wilde, som jeg blev interesseret i efter at have set filmen *The Picture of Dorian Grey*. Jeg skal til et arrangement på Café Hack for at høre mere om forfatteren, bogen og Den Jyske Operas opsætning af Wildes bog.«

Nikolaj Sommer,
læser medievidenskab, 6. semester

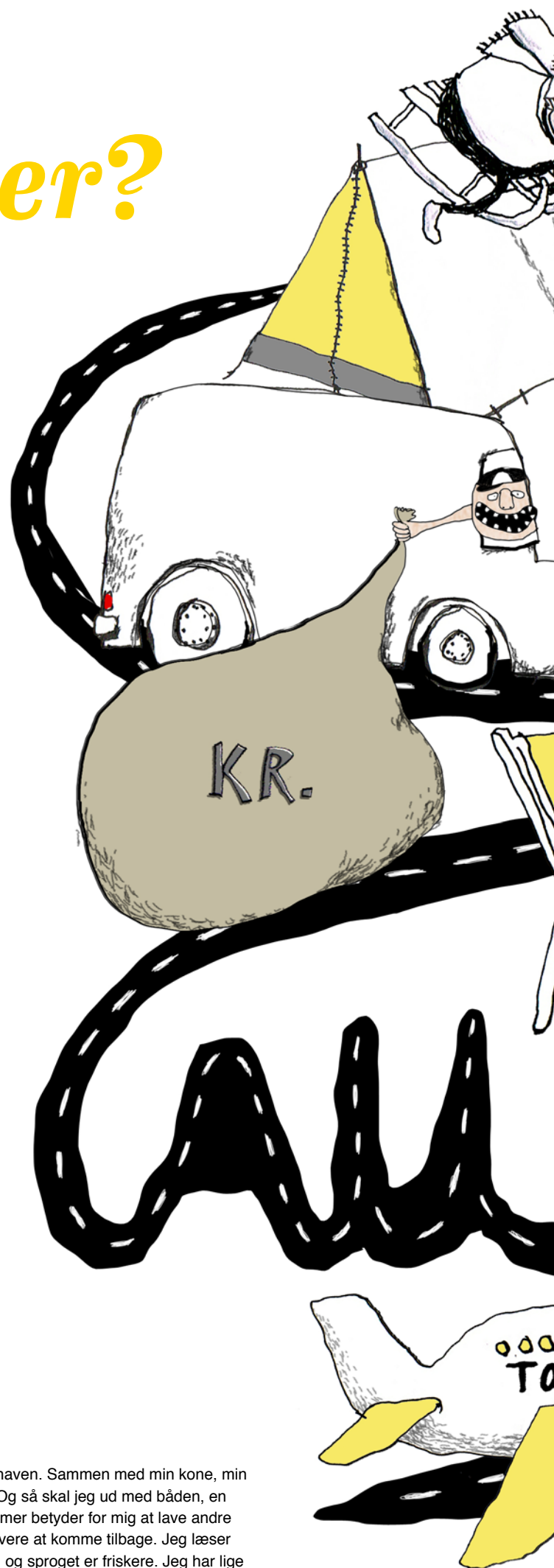
»Jeg skal to uger til Toscana sammen med min kæreste og hendes familie. Og en uge i sommerhus på Bornholm sammen med min egen familie. Jeg plejer at være på Roskilde, men i år bliver det af praktiske grunde Skanderborg Festival. Sommer har for mig hidtil været ensbetydende med impulsive grillfester rundt om i haverne i Aarhus, men denne sommer skal jeg også arbejde hos Europcar. At leje biler ud er måske ikke det mest studierelevante job, men jeg kan tjene penge nok til, at jeg kan få det hele til at løbe rundt sammen med SU'en.«

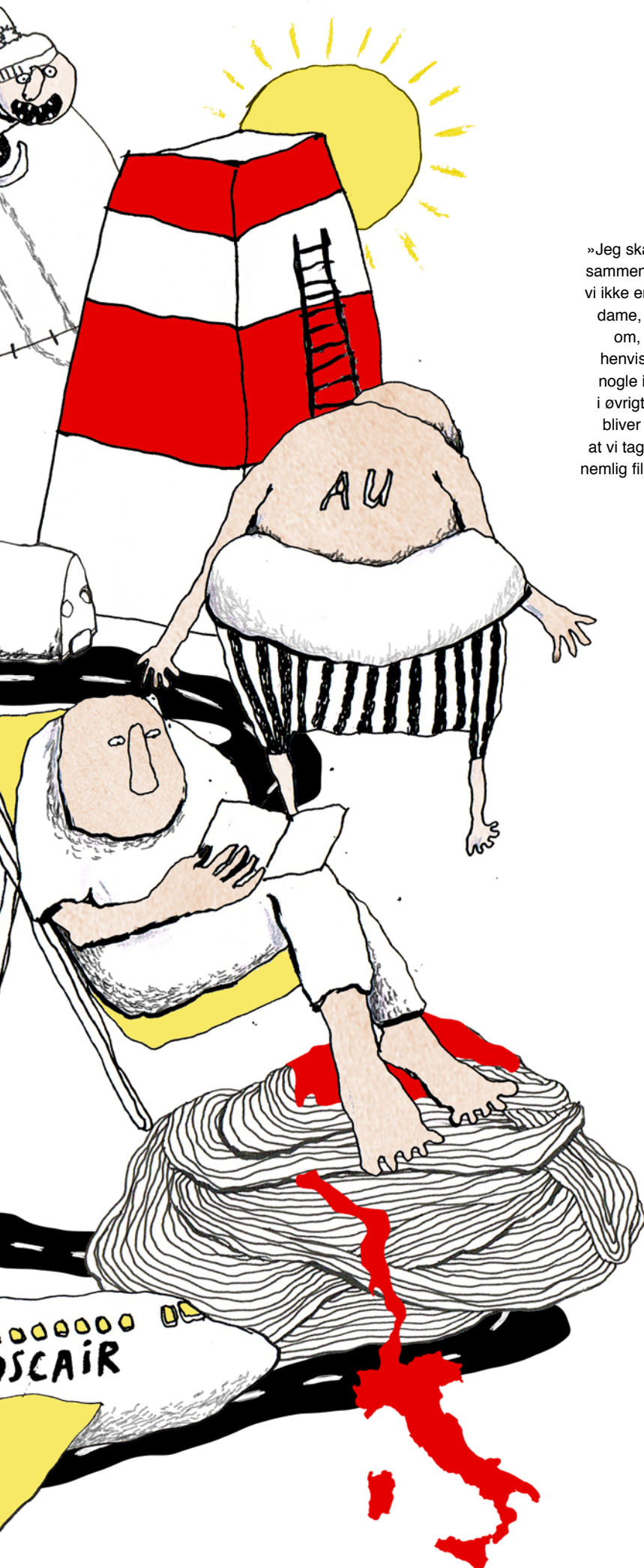

Arrivederci!

Dion Sommer,
professor, Psykologisk Institut

»Vi skal til vores bolig i Italien, og så skal vi være hjemme, der er jo nok at lave i haven. Sammen med min kone, min yngste datter og svigersøn skal jeg også på en gourmet- og kulturejse til Berlin. Og så skal jeg ud med båden, en norsk snekke. Vi sejler ud på Aarhusbugten fra Studstrup. Fanger makreller. Sommer betyder for mig at lave andre interessante ting end at arbejde, og det er en bevidst prioritering, for så er det sjovere at komme tilbage. Jeg læser mange bøger, krimier og historiske romaner. Og gerne på engelsk, de er billigere, og sproget er friskere. Jeg har lige læst *Kirkegården i Prag* af Umberto Eco. Ham kan jeg læse hvad som helst af. Han er jo italiener, og jeg er vild med hans kringlede og finurlige måde at tænke og skrive på. Helt anderledes end le Carré, som jeg også godt kan lide, men man mærker tydeligt, at han er engelsk, cool og straight.«

Hans Sommer,
konstitueret projektleder, AU Studier

»Jeg skal en måned til USA, hvor jeg skal på et 8.000 kilometer langt road trip sammen med en ven. Efter et par dage i LA drøner vi til Las Vegas. Derfra har vi ikke en fast rute, men målet er Seattle. Jeg har haft kontakt til en meget sød dame, som hedder Lenore og er oversætter på Arts, for at høre lidt nærmere om, hvor vi skal tage hen, hvis vi vil se lidt andet end det sædvanlige. Hun henviste mig til Stacey, som også arbejder på AU, og hun kunne fortælle om nogle ikke særligt kendte nationalparker. Stacey, som skal hjem på ferie, har i øvrigt inviteret os på kaffe i sin families sommerhus et sted i Oregon, så det bliver helt sikkert et stop på vejen. Mens vi er i Seattle, har jeg betinget mig, at vi tager de tre timers kørsel til en lille by i Canada, der hedder Hope. Jeg er nemlig filmnørd, og det er her, den første First Blood med Rambo blev optaget. Hjemturen er Highway 1 ned langs kysten til San Francisco.«

Margit Sommer,
PA for institutledelsen, Institut for Økonomi

»Vi er ikke så gode til at planlægge, så det ved jeg faktisk ikke endnu. Det eneste i kalenderen er, at jeg skal holde barnedåb for mit barnebarn, der bliver døbt Albert den 21. juli, som er den første weekend af min ferie. Måske skal vi efter det ud at rejse. Og måske til Frankrig. Vi kan godt lide at være meget improviserende om sommeren. Sommer er for mig afslapning, at se noget andet end sin egen have. Få nogle gode oplevelser og spise dejlig mad.«

Og hvad med dig, Vinter?

Hanne Vinter,
ph.d.-studerende, Institut for Klinisk Medicin

»Vi skal bare være derhjemme. Hvad vi skal lave, er ikke planlagt endnu. Men vi skal vel besøge noget familie. Og være i haven. Vi har to børn på 10 måneder og seks år, hvilket lidt sætter begrænsninger for, hvad vi kan foretage os. Også derfor er det godt, at vi har haven, hvor de kan lege, men jeg kan nu også godt lide at gå derude. Det, at det er godt vejr, og man kan være udenfor, betyder enormt meget for humøret. At kunne være ude gør livet lidt lettere for alle.«

»Jeg vil være en rigtig forsker«

EN DAG MED

Indonesiske Siwi Gayatri forfølger i Danmark drømmen om en forskningskarriere og nyder forskningsmiljøet, roen og den friske luft i Foulum. Men kontrasten til den lille midtjyske by er stor, når man som Siwi Gayatri kommer fra en by med fem millioner indbyggere.

fakta

International ph.d.-studerende i Foulum

Halvdelen af de 150 ph.d.-studerende i Foulum kommer fra udlandet. Indonesiske Siwi Gayatri på 29 år er en af dem. Hun er ph.d.-studerende på Institut for Husdyrvidenskab ved Aarhus Universitet. Siwi Gayatri har en BA i husdyrvidenskab fra Diponegoro University i Indonesien og en MA i socialvidenskab fra University of the Philippines Los Baños.

”

Jeg er så træt af den tilgang til kvinder. Den er nærmest feudal.

*Siwi Gayatri,
ph.d.-studerende*

af Marie Groth Andersen
fotos: Jesper Rais

Siwi Gayatri husker dengang i september sidste år, hvor hun første gang kørte forbi kvæget på markerne, der leder op til Institut for Husdyrvidenskab i Foulum.

»Jeg troede, jeg skulle bo i Aarhus, i en storby med masser af folk. Men nej, jeg skulle bo i Viborg, og instituttet lå i den endnu mindre by Foulum, og jeg tænkte: Hvor er alle menneskerne henne?«

Den 29-årige ph.d.-studerendes hjemby Semarang på Java har godt fem millioner indbyggere, hvis man tager forstæderne med, så kontrasten var til at tage at føle på.

Overraskelsen over den landlige beliggenhed er imidlertid for længst forduftet, og Siwi Gayatri går hjemmavant rundt på instituttets gange og trives i Sektion for Epidemiologi og management. Og hun er langt fra den eneste med international baggrund. Faktisk er godt halvdelen af de 150 ph.d.-studerende i Foulum fra udlandet.

»Der er et fantastisk forskningsmiljø her.«

Og roen har sine fordele.

»Det er let at koncentrere sig om sit arbejde,« smiler Siwi Gayatri.

Muligheder og netværk

Siwi Gayatri har en bachelor i husdyrvidenskab og en master i socialvidenskab. De to uddannelser kombinerer hun i sit ph.d.-projekt. Den indonesiske regering har iværksat en politik, der skal højne graden af selvforsyning og derved mindske landets import af oksekød, og Siwi Gayatri undersøger blandt andet, hvordan den politik kommunikeres til landmændene.

»Det er et etnografisk studie, hvor jeg blandt andet interviewer både landmænd og embedsmænd om politikken,« fortæller hun.

Af to omgange skal hun til Indonesien og indsamle data. Første indsamling er overstået, og Siwi Gayatri er nu i gang med at bearbejde de indsamlede data.

»Lige nu går min tid med at transkribere interviews, det er tidskrævende arbejde, men heldigvis kan jeg gøre det på mit eget sprog indonesisk, jeg skal ikke oversætte det hele til engelsk.«

Der er stor forskel på indonesisk landbrug og dansk landbrug, fortæller hun.

»Her i Danmark er bedrifterne meget store med flere hundrede kvæg. Men i Indonesien har en landmand typisk 5-6 køer, og han er rig, hvis han har ti.«

»Blandt udfordringerne for landmændene er manglende uddannelse og ringe indflydelse på beslutninger og kvægpriser,« forklarer hun.

Men hvorfor tage helt til Danmark for at forske i den indonesiske landbrugssektor?

»Mit mål var at komme til Europa, for den indonesiske regering har et program, der gør det muligt for unge studerende og forskere at komme til Europa, så jeg søgte også til Holland og Tyskland. Men uddannelsessystemet i Danmark er vældig godt, og mulighederne for at publicere i internationale tidsskrifter og skabe mig et internationalt netværk ville jeg slet ikke have på samme måde i Indonesien,« fortæller Siwi Gayatri.

Den indonesiske regering betaler for hendes rejser og leveomkostnin-

ger, mens Institut for Husdyrvidenskab på Aarhus Universitet dækker hendes studieafgift.

Respekt for tid

Det treårige ph.d.-stipendiat i Danmark giver også Siwi Gayatri mulighed for at stifte bekendtskab med en kultur, der er meget forskellig fra den i hendes hjemland. Maden er ikke så krydret, der er knap så mange helligdage som i Indonesien, hvor befolkningen tæller både muslimer, hinduer, buddhister og kristne, og så har hun fået et andet forhold til tid.

»I Danmark er der stor respekt omkring begrebet arbejdstid. Det har jeg lært meget af. At respektere og bruge den tid, jeg har til rådighed.«

Og når bussen kun kører en gang i timen, så lærer man også at skæve til en busplan.

»I Indonesien stiller man sig bare ved busstoppestedet, og så kommer der en bus i løbet af kort tid. Det er lidt noget andet her i Foulum.«

Frihed til at være højtuddannet kvinde

Siwi Gayatri har også hæftet sig ved, at mænd og kvinder er mere lige i Danmark end i Indonesien.

»Det er ikke på samme måde accepteret i Indonesien, hvis en kvinde har en højere uddannelse end en mand. Selvom en kvinde er chef, bliver hun ikke altid accepteret som sådan af de mandlige ansatte. Mange har en opfattelse af, at kvinder bare skal tage sig af huset og passe børn.«

»Fordi jeg er 29 år, har en høj uddannelse og endnu ikke er gift, har jeg hørt kommentarer som: Nu er der jo ikke nogen, der vil have dig.«

Siwi Gayatris blik bliver bestemt:

»Jeg er så træt af den tilgang til kvinder. Den er nærmest feudal,« konstaterer hun skarpt.

Mand og børn er ikke på programmet foreløbig, slår hun fast. Hun nyder frirummet til at være sig selv og dyrke sin karriere. Det er forskerdrømmen, der trækker.

»Jeg vil være en rigtig forsker.«

Selvom køer er lige ved hånden i Foulum, så foregår Siwi Gayatris arbejde foran computeren, hvor hun analyserer de data, hun har indsamlet i Indonesien. I løbet af sit ph.d.-ophold i Danmark skal hun to gange til Indonesien for at indsamle data.

Siwi Gayatri bor på Nørresø Kollegiet i Viborg i et hus med unge fra otte andre lande. Siwi har medbragt lidt indonesiske specialiteter i form af krydderblandinger, rejchips, te, hvid kaffe og peanutsauce. Det hjælper, når hun af og til savner sit hjemland.

**HAR
DU
NOGET
PÅ
HJERTE?**

Skriv en kronik eller kolumne til *Omnibus*. Se mere på omnibus.au.dk.

Her kan du også kommentere artiklerne i avisen, tilmelde dig vores nyhedsbrev og deltage i den uafhængige debat »Ordet er frit«. Og husk at like os på facebook.com/omnibus.au.dk!